

Publicerad 2017-04-19 21:03 av Alexander Gustafsson

lev inte mitt liv. gör inte som jag

sju miljoner droger...

och cigarett på cigarett utan ljus... bara gnistor och lågor ifrån tändaren... bryr mig inte. finns knappt... en svag reflektion från fönstret... regn mot rutan... nattens gapande hål... öl på öl på öl... stapplar fram... är Ozzy... är Jim Morrison... är gud... är min hand på ditt lår... någon du drömmer om. tiden i ett vakuum. Allt på låtsas... gnistoras och lågornas natt... cigaretten glöder till... sitter vid maskinen och försöker skriva... Men de är för mycket hat i mig... å de sitter för djupt... är inte helt tappad på blod ännu. även om jag känner mig fram på mig själv med rakblad... natten är bara tyst... tittar bara på.

"i didn't get my first peace of ass until I was 25..."

"really?"

"well I wasn't a pretty man... I was an outcast... a bum you see..."

"yeah..."

två kulor faller olika långt ifrån mig... minnen... dofter... blå himmel... måsarnas skrik... känslan av vind... allt rör sig... dansar... viskar... okej okej okej jag fattar! bara för att skiten flyter betyder det inte att de inte är skit!!! va fan ska jag göra då? jag är fast målåd... naglad... egot skär likt en kniv genom allt... och smärtan sitter på en. den är tung. Ingenstans att fly. kan inte andas. får ingen luft. öppnar fönstret. så ja. den giftiga dimman rör på sig... sakta som en orm. NEJ JAG SA INGEN SKIT! POESI ÄR DE DÖDAS SPRÅK! iaf. här är jag. jag ser på mig själv. min flykt intresserar mig. fascinerar mig. Bara tomma blad och ölburkar och överfulla "askfat"

synapserans dödsryck. signaler. elektriska stöttar. hjärnan rycker till. de är en trött själ här inne någonstans. som ser hur folk gör sin inkomst genom att muddra soptunnor. ser sju till fyra döden hänga på folks axlar. ser tröttheten. känner den. psst klick. pinsamt släkte. sveper för de olyckliga. De döende och döda. jävla själ. olyckliga fågel... slutat sjunga. så jag "skakar" buren... sparkar på den... vakna för helvete!!! bara tystnad... ett metalliskt gnisslande... är den tom? insvepande rädsla. du vet ingenting grabben om döden... du må genomlidigt nätter utan förstånd... Utan någonting... trötthet utan slut... lidande utan slut... tagit hopplösheten så långt den orkar ringla.

pling plong...

"ja?"

"Ja hej är din granne..."

"okej..."

"skulle du kunna sänk..."

vansinnes skratt och dörren i ansiktet... långsamt... glidandes... retfullt. hemligheten är att närma sig döden snabbare än döden. Ingen ängel utan vingar principen. spyr i handfatet. så detta är kärleken tänker jag och skrattar inombords och torkar munnen med handen. surt å frätande. du antände mig. skogsbrand råder. gnistor och lågor. jag sitter vid min maskin. Allt känns så pretentiöst. över jobbat. vad enda ord och tanke. redan tänkt tusen gånger. 25 år... känns som tusen.

jag skriver för jävla dåligt egentligen. stavar som en kratta. guds hån... Men jag läser och läser... De är sämre än mig... skriver bättre än mig... stavar definitivt bättre... Jag må vara aningen för mycket men i mitt finns det iaf luft att hämta... deras är som att långsamt kvävas. varför skulle jag vilja bli påmind om det!? sitter ju redan här... det sker redan... Inget är så äckligt som deras kärlek... "se mig, jag är speciell, älska mig" nej nej

och nej... du sover... du vill inte vakna... du vill bara hitta någon så du kan somna om. trycka på mute-knappen och spola fram tiden till döden. Inget riktigt djur. Bara en kostym och en mask. med några få... en handfull ögonblick. De flesta... bara speciella för just denne. pinsamt.

stapplar runt. svettig. ful. äcklig. trött... Ingen speciell alls.

men om du hör mina skratt i ensamheten.

. om du kunde se mina tankar... så skulle du se... att de räcker... räcker för mig att överleva... ju mer det släcks... desto starkare lyser dem!

I köket... På en vidrig spis bubblar pasta i en kastrull... livet utan fantasi... ett bord fullt med papper... ölburkar... tomma vinflaskor... under bordet... mer av samma... ett enda stort skrik... Av ilska... så mycket hat... så mycket hat och förakt i mig... Jag drunknar i det... konsten är att flyta trots att man vill att de ska ta slut.

dille i sängen... För tidigt... väcker dagen mig. fräter ljus i ögonen...

hjärtat är trött. huvudet tungt. Och jag vet inte. hur länge till jag orkar...

Ingen.

Ingen ska behöva känna att de enda de duger till är att sjunka så som jag sjukner...

gnistor. lågor. nattens omfamnar en bur

.. en själ... som tystnat.

rullar av egot. lyfter död fisk. har betongen och natten där en gång ljus fanns.

hahahaha men jag klarar mig själv

lite förtjust i utmaningen

känner hur isen sprider sig. likt gift. täpper till... som innan matförgiftningen slagit till... Man bara känner att något är fel... en plötslig svaghet infinner sig...

ro hem det säger hjärnan

håll käften viskar jag

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander Gustafsson med Poeter.se id #27108 innehar upphovsrätten